

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopoziroiste.rs

Издаје Народно позориште у Београду

НА ВЕЛИКОЈ СЦЕНИ ДВЕ ПРЕМИЈЕРЕ И УРУЧЕЊЕ НАГРАДЕ

Признање афирмацији живота

После великог уживања које је Балет приредио љубитељима класичне игре премијером чувеног дела Петра Иљича Чајковског „Крчко Орашчић“ у кореографији Константина Костјукова, ансамбл Опере на репертоар враћа једно од публици најомиљенијих ремек-дела великог оперског репертоара – Пучинијеву „Тоску“. Насловном улогом коју ће тумачити на премијери 2. априла, првакиња Опере Јасмина Трумбеташ Петровић слави двадесет година уметничког рада, а ова чувена опера – сто година од првог извођења на сцени Народног позоришта (више на стр. 4, 5 и 6).

Између ове две премијере, 22. марта је на Великој сцени уприличено и свечано уручење Награде „Жанка Стокић“, коју 12. пут

додељују Народно позориште у Београду, „Вечерње новости“ и Град Пожаревац, овогодишњем лауреату, глумици Мири Бањац. Свечаности су присуствовале бројне познате личности које су одале признање познатој глумици, а посетиоци су је поздравили на ногама и исказали поштовање вишеминутним снажним и бурним аплаузом. Примажући награду, уметница је рекла да је то признање афирмацији живота, истакавши да је живот позо-

риште које траје, да је оно незауостављива река и насушна потреба једног народа.

Говорећи о Жанки, Мира Бањац је истакла да јој је жао што је није упознала, нити је била у прилици да је гледа, али је често размишљала шта имају заједничко и установила да њих две повезује то што су обе народне глумице. Са сузама у очима, призната драмска уметница је захвалила свима који су је пратили како у професионалном, тако и у приватном животу.

Плакету, рад сценографа Герослава Зарића, глумици је у име Народног позоришта уручио в.д. управника Дејан Савић, статуету, рад академског вајара Миливоја Богосављевића, градоначелник Пожареваца Миомир Илић, а новчани износ, у име Компаније „Вечерње новости“, генерални директор и главни уредник Ратко Дмитровић. Савић је „открио“ да је ово било једно од најкраћих жирирања у историји те награде: „У конкуренцији је било много сјајних глумица, али кад смо видели и име Мира Бањац, мислили смо да је нека грешка зато што смо били убеђени да је она ову Награду већ добила. Међутим, испоставило се да није. Жирију је требало свега три минута да донесе одлуку“, рекао је.

(наставак на стр. 2 и 3)

ПОЗОРИШНЕ Вечерње **НОВИНЕ** **НОВОСТИ**

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

YUGOROSGAZ

СТИЛСКЕ ВЈЕЖБЕ

Један од најзначајнијих позоришних и филмских југословенских глумаца, Перо Квргић, гостоваће на Великој сцени 16. маја са представом „Стилске вјежбе“, по тексту Рејмона Кеноа и у режији Томислава Радића. Ова

дуодрама, у којој Квргићеву партнерку игра Лела Маргитић, премијерно је изведена 19. јануара 1968. године у загребачком Театру ИТД, и од тада се игра непрекидно, те представља најдугочевнију представу на свету с истом глумачком екипом.

М. Б.

КЈОГЕН У БЕОГРАДУ

Театар Окура школе, Јавног Ногаку удружења из Јапана, који негује кратку традиционалну форму кјоген, гостовао је у 21. и 22. марта на Великој сцени с кома-

дима „Пуж“ (Кажју) и „Ритам преваре“ (Jobikoe). Пре почетка представе, бројну публику поздравили су амбасадор Јапана у Србији Масафуми Куроки и в.д. управника Дејан Савић. Јапански уметници Норитоши Јамамото, Норитака Јамамото, Такаши Вакамацу и Ринтаро Јамамото, успели су да током две поменуте представе забаве и насмеју публику која их је поздравила снажним аплаузом.

Р. П. Н.

ДВА ОПЕРСКА КОНЦЕРТА

Оперски концерт „У част жени“, у организацији Асоцијације „Жена плус“, одржан је 9. марта на Сцени „Раша Плаовић“. Уз клавирску пратњу Даринке Пауновић, публици су

се представили солисти Опере Љубодраг Беговић, Иванка Раковић Крстоношић, Тамара Никезић, Михаило Шљивић и специјална гошћа Милка Стојановић. Четири дана касније, на истој сцени је приређен Хуманитарни концерт за борбу против рака, на којем су наступили прваци и солисти Опере Иван Томашев, Јадранка Јовановић, Софија Пижурица, Сања Керкез, Љубодраг Беговић, Душан Плазанић, Мирјана Бегенишић и гошћа Анђелка Сарамандић. На програму су биле арије из популарних дела Хендла, Моцарта, Росинија, Вердија, Бизеа, Сен-Санса, Ђордана и Белинија.

М. Б.

СВЕТСКА ТУРНЕЈА „ХАМЛЕТА“

У оквиру светске турнеје, која почиње 23. априла и има за циљ да се обележи 450 година од рођења Вилијама Шекспира, лондонски Глоб театар ће гостовати 19. јуна на Великој сцени са „Хамлетом“ у режији Доминика Дромгула и Била Бакхурста. Током двогодишње позоришне авантуре назване „Globe

to Globe: Hamlet“, једна од Шекспирових најпознатијих и најживојенијих трагедија биће одиграна у скоро свим земљама света. Трупа ће најпре обићи Европу, потом одлази на Карипска острва, у Северну и Јужну Америку, па низ западну обалу Африке до Аустралије и острва Тихог океана, одакле ће се преко Индонезије, Јапана, Кине и Азије и источне обале Африке, вратити назад у Енглеску.

Р. П. Н.

НАСТАВАК СА НАСЛОВНЕ СТРАНЕ

Дмитровић је казао да има велико задовољство и част да Мири Бањац уручи плакету и новчану награду: „Постоје награде које узвисују добитнике. У овом случају, добитник узвисује ову награду. Хвала вам што постојите“.

Уручењу Награде је претходила пројекција документарног филма, чији је аутор Балша Ђого, а у којем су приказани инсерти из неких од филмова, телевизијских серија и позоришних представа у којима је Мира Бањац играла – „Камионџије“, „Жута“, „Чувар плаже у зимском периоду“, „Сећањ ли се Доли Бел“, „Радован Трећи“, „Варљиво лето“, „Балкански шпијун“, „Лепота порока“, „Мајстори, мајстори“, „Корешподенција“...

У оквиру програма чији је модератор био глумац Вук Костић, о животном и умет-

ничком путу ове признате драмске уметнице говориле су њене колеге Небојша Дугалић, Рената Улмански, Љиљана Стјепановић, Гордана Ђурђевић Димић, Тања Бошковић, Горица Поповић и управник Српског народног позоришта у Новом Саду Алексан-

ПОРУКА ITI-а ЗА СВЕТСКИ ДАН ПОЗОРИШТА 2014.

Неукротиви Дух представе

Аутор овогодишње поруке Међународног театарског института (ITI) која ће се на Међународни дан позоришта, 27. марта, традиционално читати пре представе у театрима широм света, је Брет Бејли (Brett Bailey), драмски писац и редитељ из Јужноафричке Републике, који у свом тексту позоришној и светској јавности поручује, између осталог, следеће: „Где год постоји људско друштво, ту је и неукротиви Дух представе. Под крошњама у засеоцима, на модерно опремљеним сценама светских метропола; у школским дворанама, на пољима, у храмовима; у страћарама, на трговима, у друштвеним центрима и градским подземљима, сједињавамо се путем пролазних позоришних светова које стварамо да бисмо изразили сву нашу сложеност, разноликост, рањивост, како у живом телу тако и у даху, у гласу.“

Окупљамо се да плачемо и да се сећамо; да се смејемо и проматрамо; да учимо, афирмишемо, замишљамо. Да се дивимо достиг-

У претходним сатима, у суботу 22. марта, Мира Бањац се поклонила сенима Жанке Стокић на Топчидерском гробљу. Том приликом, као и све њене претходнице уочи уручења овог престижног признања, она је запалила свећу и положила цвеће на гроб највеће српске позоришне глумице. У име Народног позоришта, цвеће су положили в.д. управника Дејан Савић и заменик директора Дрме Димитрије Илић, а у име Компаније „Новости“, представница за односе с јавношћу Татјана Богојевић. Жанкиним сенима се поклонила и Гордана Ђурђевић Димић.

дар Милосављевић који је, између осталог, казао да деценијама траје расправа да ли Мира Бањац припада СНП-у или Атељеу 212 и нагласио да је то најмање важно зато што је она својим улогама доказала да јој не треба заштита институције, јер се потврдила као

глумица у свим жанровима.

Дугалић је истакао да је Мира Бањац у толикој мери обистинила своје глумачко биће да му се чини како је код ње „немогућ било какав, па и најмањи неистинит титрај“ и поверио присутнима: „Још од својих младих дана, када је у мени зрила нека одлука да и сам постанем глумац, био сам васпитаник њеног умећа. Та очаравајућа истинитост њених тумачења било је нешто што обавезује, мами и прозива, и што је мене, тада, приморало да кренем истим путем“.

Гордана Ђурђевић Димић

је својој драгој колегиници пожелела срдачну добродошлицу у „друштво одабраних, нарочито омиљених народних уметница које с поносом, у свакој прилици, истичу како су добитнице великог

признања које носи име и сећа на лик и дело легендарне српске глумице Живане Жанке Стокић“, речима: „Добро дошла, драга Мире, и нека Вас ово чекање у реду не секира превише. Ви, ипак, знате, боље од других, да од свега, па и дугог чекања у животу, увек на-

Да ли ми, уметници из арена и са сцена, треба да се прилагођавамо пречишћеним захтевима тржишта, или пак треба да искористимо моћ коју имамо: да утремо пут у срцима и памћењу друштва, да окупљамо људе око себе, инспиришемо, очистињамо и информисамо, и да стварамо један свет наде и сарадње отвореног срца?“

Превела са енглеског Душана Тодоровић

Добитнице Награде „Жанка Стокић“

правите згодитак. Ви бар знате да добар играч никада не промашује свој тренутак и да је само питање дана када ће се добити награде и признања. Срећна сам што овај дан припада Вама и што се као Ваша колегиница и пријатељица радујем поводом уручења ове величанствене награде. Желим Вам много доброг здравља и још много лепих година за рад и стваралаштво. Ако постоји већа радост за мене, онда је то радост коју бих имала кад бисмо се поново среле на овој или некој другој сцени“, поручила је Гордана Ђурђевић Димић.

Високо признање, установљено 2003, уручује се сваке године глумици чија је „личност обеле-

жила позоришни и филмски живот Србије својом стваралачком зрелошћу и богатством глумачког израза“. Одлуку, на седници одржаној 10. марта, донео је жири чији је почасни председник Мира Ступица, а у којем су ове године били и Ратко Дмитровић, Дејан Савић, прошлогодишња добитница Љиљана Стјепановић и редитељ Славенко Салетовић.

У образложењу Жирија, које је прочитала Стјепановићева, цитирани су речи Мира Ступице која је оценила да се Мира Бањац издвојила као „највреднији позоришни човек“ и глумица која је „од малих рола правила велике улоге које се памте“. Поред осталог, у образложењу се каже: „И заиста,

аналитичан увид у биографију Мира Бањац показује да она у српском театру, на филму и на телевизији, најчешће игра жене из народа, мале људе који, пак, са великим разлогом постоје на животној сцени. Управо тај ‘велики разлог’ је својеврсно поље инспирације Мири Бањац, која захваљујући особеном дару успева да и најбаналнију реалност оплемени крајње чулно, да публици на катарзичан начин пренесе рефлекс душе, творећи тако од изглед нискомиметских карактера велике сценске хероине.“

Да подсетимо, досадашње добитнице награде „Жанка Стокић“ су Светлана Бојковић, Милена Дравић, Радмила Живковић, Ђурђија Цветић, Ружица Сокић, Јелисавета Сабљић, Гордана Ђурђевић Димић, Дара Цокић, Мирјана Карановић, Љиљана Благојевић и Љиљана Стјепановић.

■ М. Безбрадица ■

ДРАМА НА ПРВОМ ФЕСТИВАЛУ БАЛКАНСКИХ ЗЕМАЉА

Хенри Шести освојио Бурсу

Балкан... кроз векове је био домаћин стотинама цивилизација, некада раскрсница, а некада извор изобиља. На Балкану је сан прерастао у истину, а истина у легенду. Балкан је са свим својим различитостима, бојама и мирисима остао до данас носилац универзалних вредности, заједничке историје која нас, са свим нашим различитостима, чини оним што јесмо.

Слично је и са Бурсом, која је од античких времена имала водећу улогу у различитим етапама цивилизације, богатећи своје наслеђе текстуром империје и богатством мултикултуралне средине. Арзу Тан Бајрактутан, уметничка директорка Државног театра у Бурси, госте је дочекала речима: „Наши гости нису странци. Они су ‘од нас’. То су наше комшије, унуци, рођаци... национална успомена на изгубљене земље. Наравно,

Фестивал значи допринос развоју културе, ширење пријатељства и мира, али када је реч о Балкану,

онда то значи поновно окупљање и прихватање“.

Бурса, град у којем позориште има дугачку традицију још од времена Отоманског царства када су представе играле у кафециницама, у периоду од 8. до 23. марта, окупио је позоришта из Македоније, Хрватске, Грчке, Бугарске, Румуније, Турске и Србије, чинећи да се живо виде и осете све боје и ароме наше, балканске душе – уживање, туга, радост, снови ...

„Хенри Шести“ у режији Никите Миливојевића, представа коју одликују јединство и снажна заједничка енергија ансамбла и принцип „сви за једног, један за све“, сублимирајући тако и вредности које нови фестивал промовише, учинио је да пуна сала театра у Бурси, у тренутку завршетка представе, скочи на ноге. Редак и посебан догађај и осећај. Витешке врлине нашег Хенрија освојиле су срце публике, а управо је то тренутак када престају да постоје неке превише коришћене речи – баријере, дистанца, резервисаност, предрасуде... Често ћемо чути да је језик уметности један, да се уметници међусобно најбоље разумеју, те ћемо пожелети да се мисија Првог фестивала балканских земаља оствари и учини да се и други разумеју као и позоришни људи, јер – цео свет је позорница.

■ Ивана Ненадовић ■

ИЗЛОЖБА О МИЈИ АЛЕКСИЋУ

Изложба „Мија Алексић – Бити глумац“, аутора Бобана Стефановића, отворена је 3. марта у Музеју Народног позоришта. Поставку, уприличену поводом деведесетого-

дишњице рођења Милосава Мије Алексића (26. септембар 1923), отворио је директор Музеја Народног позоришта Драган Стевовић. Он је посебно поздравео чланове породице великана српског глумишта, као и вајара Николу Јанковића који је овом Музеју поконио рад у бронзи са ликом Мије Алексића. Пре обиласка изложбе, Стевовић је позвао присутне да на видео-мониторима погледају Алексићев монолог из „Шуме“ Николаја Островског, који је великан српског глумишта говорио на вечери која је, њему у част, одржана 12. децембра 1993. на Великој сцени. Бројној публици, кратким говорима су се обратили и директор Културног центра Горњи Милановац Драган Арсић, као и аутор поставке који је, између осталог, истакао како се нада да је успео да на адекватан начин, кроз бројне фотографије, награде, личне предмете, плакате... представи бар један део Мијине веома богате каријере. Изложбу, која ће бити отворена до 14. маја, заједнички су реализовали Културни центар Горњи Милановац, породица Мије Алексића, Народно позориште у Београду, Радио-телевизија Србије, Југословенска кинотека, Народни музеј Крагујевац и Музеј позоришне уметности Србије.

М. Б.

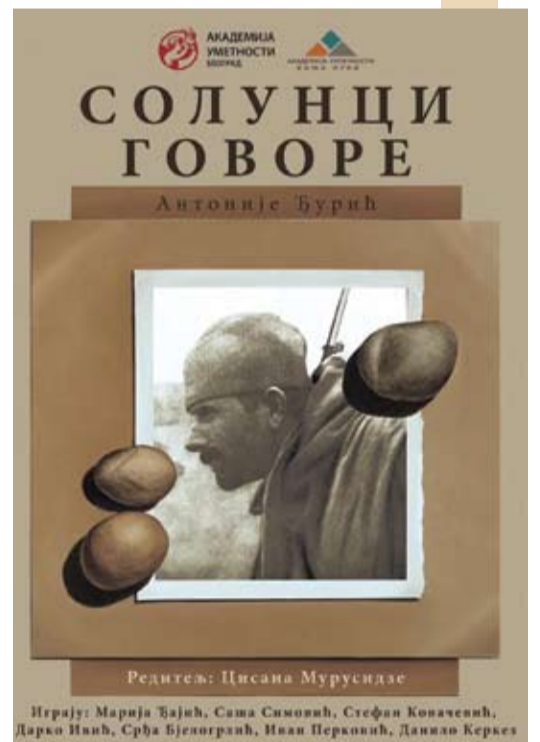
СОЛУНЦИ ГОВОРЕ

Документарна проза „Солунци говоре“ Антонија Ђурића, у новој драматуршкој обради и режији Цисане Мурусидзе (уметнички сарадник Бранка Зорић Васовић, сценограф Драган Стојков, костимограф Драгана Пурковић Мацан) угледаће светла позорнице 6. априла у Народном позоришту у Бањалуци и 26. априла у Народном позоришту у Београду, након 33 године од првог извођења на Сцени „Круг 101“

Националног театра (30. децембра 1981). Млада глумачка екипа, студенти глуме из Београда и Бањалуке, генерацијски је блиска са некадашњим младим солунским борцима чиме се отвара простор за дубље духовно разумевање у тумачењу улога, а њу чине Марија Ђајић, Иван Перковић, Данило Керкез (студенти глуме Академије уметности у Бањалуци), Саша Симоновић, Стефан Ковачевић, Дарко Ивић и Срђа Бјелогрић (студенти глуме Академије уметности у Београду).

У најави представе „Солунци говоре“ у Војном музеју, председник Академије уметности у Београду Душан Ђоковић, нагласио је да ово није „римејк“, већ нова представа са историјским наслеђем, а редитељка је додала да томе доприноси и чињеница да су ове генерације другачије, јер осећају јачу везу са прошлошћу пошто су и саме доживеле бомбардовање и пролазиле кроз период немаштине и транзиције.

Марина Бубњић

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ: НЕБОЈША ДУГАЛИЋ

Неумољивост проклетства

Првак Дrame Народног позоришта Небојша Дугалић, ускоро ће у своју богату биографију дописати нову улогу. Реч је о Ђопи, једном од главних јунака представе „Код Вечите славине“, коју

по тексту Момчила Настасијевића, у адаптацији Слободана Обрадковића, режира Милан Нешковић. Премијера је планирана за 16. април на Сцени „Раша Плаовић“, а осим нашег саговорника, у подели су и Александар Срећковић (Сирчанин / отац и син), Борис Пинговић (Подоловац / отац и син), Вања Ејдус (Магдалена), Даниела Кузмановић (Тета Тина), Ненад Стојменовић (Роман), Димитрије Илић (Чика Јоле), Бранко Видаковић (Пијанац), Ивана Шћепановић (Сирчанка), Дејана Миладиновић (Подолка), Небојша Кундачина (Рапа), Миња Пековић (Смиља) и Нада Мацанковић (Цветана).

Драмско стваралаштво Момчила Настасијевића није заживело на репертоарима српских позоришта и стиче се утисак да је овај аутор остао енигма за позоришне ствараоце.

Настасијевић је по свом темељном сензибилитету, пре свега, песник, а густина његовог песничког језика је такве врсте да захтева широка познавања разних традиција из којих је певао – филозофских, религиозних, песничких и литерарних, уопште.

Због тога се, на први поглед, стиче утисак да су његове драме прехерметичне, прегусте, недовољно позоришне и сценичне, јер позориште углавном рачуна на другачију врсту комуникативности од оне коју Настасијевић покушава да проведе. Он је мени веома близак. Његовим опусом се бавим већ више од двадесет година. Настасијевић се и на макро и на микро плану својих драматуршких структура труди да сачува неухватљивост и парадоксалност догађаја о којима сведочи и да, пре свега, ослика просторе унутрашњих антидомичности човековог бића. Винавер је

у својој „Пантологији“, пародирајући српске песнике и писце, једино изузео и поштедео Настасијевића.

Назвао га је свецем српског језика. То, заиста, није случајно, зато што код Настасијевића нема ниједног слова вишка или мањка. Код њега је свака реченица засебан, згуснути догађај по себи. Готово да нема ниједне тачке која је ту, тек тако, случајно.

Шта је неопходно да би се Настасијевић „примио“ код публике?

Потребна је посебна врста прималачке отворености, отворености за такав титрај догађајне снаге саме поезије, јер је на ту снагу ослоњен сам драмски догађај. Када говоримо о драмском оквиру у комаду „Код Вечите славине“, ту суштински нема ничег новог, јер сличне приче већ

постоје. Међутим, оно што издваја ову причу од осталих је управо снага језика којим се оглашава тај догађај проклетства крви и сплетености њихових судбина. Сви ти појединачни животи добијају неки незаустављив и проклетни замаха са неке незнате стране. Нешто изван њих самих узело их је под своје и гони их да сваки њихов чин буде на руку тог проклетства.

У којој мери Настасијевићева „Славина“, објављена 1929. године, одражава садашњи тренутак?

Сматрам да је сваки комад класичне литературе актуелан. Ми актуелност некако увек доживљавамо тако што је везујемо за неке спољашње, социјалне оквире. Међутим, егзистенцијална питања унутар човека вазда су актуелна. Настасијевић је још тада, много пре постмодернизма, потпуно наговестио све постмодерне теме. Дакле, овде имате мотив лудила, мотив леша, мотив нестабилности и рашчињеног рода, говор о фракталном субјекту... То су све теме којима се бави савремена филозофија, а овде су, пре осамдесет и нешто година, већ отворене на готово истоветан начин како се третирају и данас. Начин на који Настасијевић гради то полудело време и шта је то што узрокује да неки простор, неко време, неке судбине и судбински заплети полуде и узму неки самостални ток, мах и замаха, оно је што, заправо, представља вечиту актуелност овог комада.

Ваш Ђопа је један од његових главних јунака?

Он служи у тој крчми од које је њен газда, који препродаје девојке, начинио јазбину блуда, разврата и сваког злодејства. Ђопа је заробљен чињеницом да га је тај и такав човек отхранио и однеговао. Стицајем околности, постао је посредни сачесник у свим догађајима везаним за газду. Он је човек који, из осећања кривице и кајања према таквом саучесништву, ипак остаје у тој крчми, као последњи чувар разумности у покушају да нешто спасе и сачува од тог неумољивог проклетства.

■ Микојан Безбрадица ■

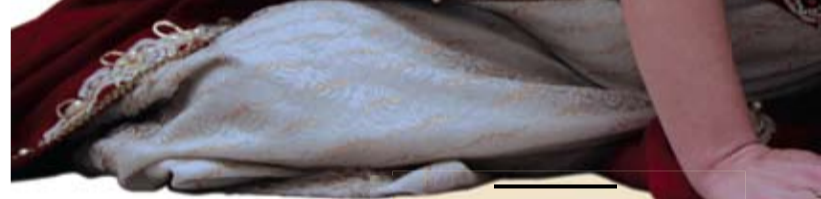
ИНТЕРВЈУ: ЈАСМИНА ТРУМБЕТАШ ПЕТРОВИЋ

Тоска је врхунац

Насловном улогом у Пучинијевом ремек-делу „Тоска“, првакиња Оперe Народног позоришта у Београду Јасмина Трумбеташ Петровић прославиће две деценије уметничког рада. Наша саговорница наступиће у тој роли по први пут, а премијера је заказана за 2. април на Великој сцени.

Током досадашње каријере, остварили сте низ главних улога сопранског фаха у неким од најпознатијих оперских дела. Том бриљантном низу сада ћете придружити и Тоску?

Како сам већ 20 година на сцени, многи су ме питали како то да ра-

ни - је нисам певала Тоску. Сматрала сам да за ту улогу морају да постоје одређена и вокална и психичка зрелост, а с обзиром да је Флорија Тоска у самој причи примadona, улога је дошла баш у право време када сам већ остварила, како сте рекли, низ главних улога сопранског фаха. Као и код свих претходних улога, и овој сам приступила студиозно, имајући у виду да она не носи само певачке захтеве, него и глумачке. У томе су ме посебно инспирисале легенде попут Ренате Тебалди и Марије Калас. Сматрајући да је Тоска једна од врхунских улога, нисам хтела себи да дозволим да је само отпевам и ставим на своју листу. Желела сам да она буде врхунска у сваком погледу и због тога је дошла управо сада када имам и вокално и сценско искуство.

У тој веома захтевној улози, треба да дочарате особу која није само гламурозна певачица, него и веома страствена жена.

Ми певачи у мемо често да кажемо да свака улога има неку своју „коску“, односно да у оквиру ње постоји део који је јако захтеван и где само добра техника певања може да помогне да се потешкоће превазиђу. У „Тоски“, тај део је у другом чину и односи се на дует са Скарпијом. Ако се, у техничком смислу, не размишља паметно и ако се пева са превише емоција, може да се страда. Спремајући улогу, трудила сам се да баш том чину приступим хладне главе. Оно што ме везује за Тоску је можда, ако смем тако да кажем,

моја искреност и достојанство. Јер све што Тоска ради, то је искрено. Кад воли, воли до краја, кад мрзи, мрзи до краја. Без обзира што је и љубав и мржња боле до сржи, она све то подноси достојанствено.

Радња опере, чија је светска праизведба била 1900. године, смештена је у време борби бонапартиста и њихових противника, и говори не само о политичким, него и о љубавним интригама.

Р е -

Пре неколико година, са Симфонијским оркестром РТС-а сам почела снимање компакт диска и коначно сам завршила снимање. Следи монтажа, па објављивање. Не бих да разочарам своју публику, али надам се да ће се то десити до краја ове године.

дитељ, господин Прошев, овој опери је приступио класично и узео је у обзир и историјске чињенице. Међутим, њен сиже може да се пренесе и у савремене оквире, јер су јако подвучени карактери главних ликова. Тако је редитељ и поставио ово дело. На једној страни је истакао Тоску као веома јаку личност са оличењем достојанства и искрености. На другој страни имамо шефа полиције – корумпираног и неморалног Скарпију. Он је човек који уценама, жртвујући један људски живот, у овом случају Каварадосијев, успева да превари Тоску која је за њега одавно разлог пожуде, али и тврд орах. Либрето је настао на основу Сардуове драме коју је Пучини више пута гледао, а опера је прожета веома јаким емоцијама и променом расположења самих ликова.

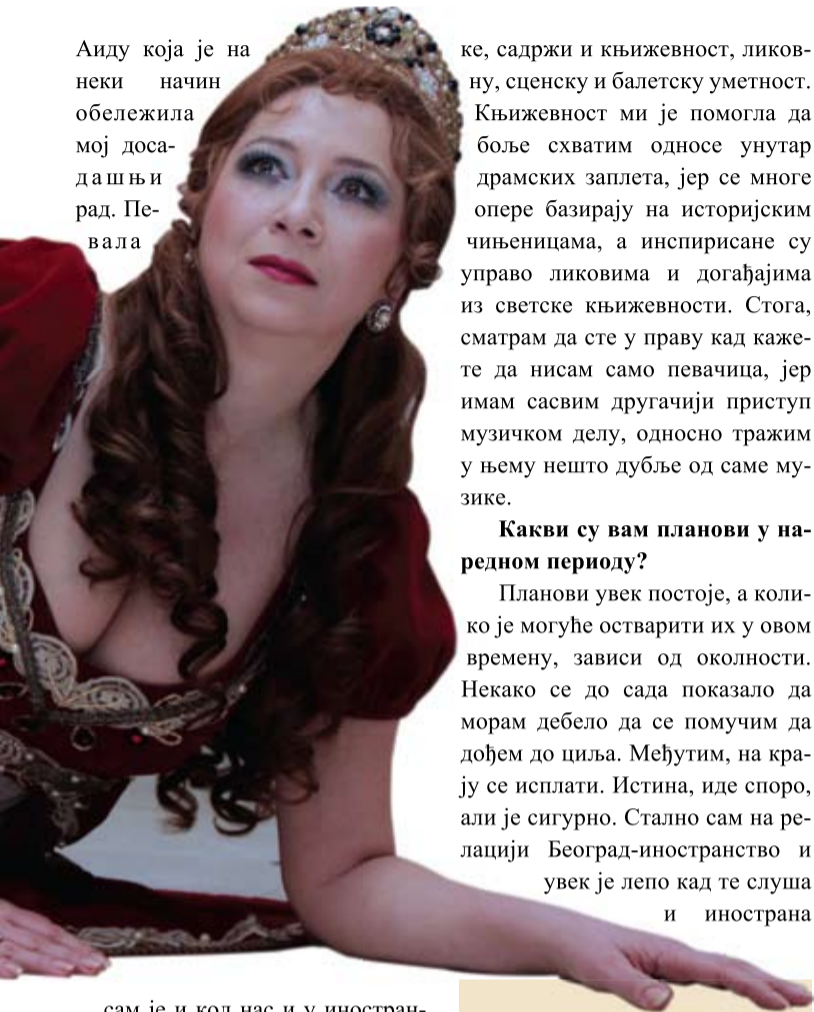
Коју улогу, у ових 20 година, издвајате као најзначајнију?

То је Леонора у „Трубадуру“, јер сам са њом ушла у свет Вердијевих опера и дошла до сазнања да ми он, као композитор, „лежи“. Ипак, нарочито бих истакла

У БАЛЕТУ УСПЕШНО ИЗВЕДЕНА ПРВА ПРЕМИЈЕРА У ОВОЈ ГОДИНИ

моје каријере

Аиду која је на неки начин обележила мој досадашњи рад. Певала

сам је и код нас и у иностранству.

Да ли сте задовољни досадашњим уметничким резултатима?

Прави уметник никад није задовољан, увек хоће више. Међутим, узевши у обзир да уметници имају и своје приватне животе и породицу, а да нарочито женски део носи бреме и уметнице и супруге и мајке, могу слободно да кажем да сам урадила онолико колико сам могла и да сам се поштено односила према својој професији. Кад се осврнем иза себе и видим шта сам све певала – Аиду, Леонору („Трубадур“, „Моћ судбине“) Амелију, Адријану, Батерфлај, Татјану, Мими, Памину, Фјордилиђи, Каролину, Сузану, Хасанагиницу... просто не могу да верујем да сам све то постигла. Поред многих опера, ту је низ наслова концертног репертоара, ораторијума, савремених дела... Али, увек може више.

За вас се, заиста, не може рећи да сте „само“ певачица, јер, поред тога што сте магистрирали певање код професорке Радмиле Бакочевећ, успели сте и да дипломирасте на Катедри за славистику Филолошког факултета. Претпостављам да је то утицало на обликовање ваше уметничке личности?

Свакако да су ми студије руске књижевности веома помогле и у музици, имајући у виду да је опера једна од најкомплекснијих уметности која у себи, сем музи-

ке, садржи и књижевност, ликовну, сценску и балетску уметност. Књижевност ми је помогла да боље схватим односе унутар драмских заплета, јер се многе опере базирају на историјским чињеницама, а инспирисане су управо ликовима и догађајима из светске књижевности. Стога, сматрам да сте у праву кад кажете да нисам само певачица, јер имам сасвим другачији приступ музичком делу, односно тражим у њему нешто дубље од саме музике.

Какви су вам планови у наредном периоду?

Планови увек постоје, а колико је могуће остварити их у овом времену, зависи од околности. Некако се до сада показало да морам дебело да се помучим да дођем до циља. Међутим, на крају се исплати. Истина, иде споро, али је сигурно. Стално сам на релацији Београд-иностранство и увек је лепо кад те слуша и иностранца

Интересантно је да су све три уметнице којима је поверена улога Тоске – Јасмина Трумбеташи Петровић, Сузана Шувачковић Савић и Ана Рупчић Петровић, некадашње студенткиње професора емеритуса, примадоне Радмиле Бакочевећ. „Веома сам поносна на њих. Иначе, моји студенти, практично, носе репертоар Опере која је мене створила и у којој сам провела многе године и деценије. Прву представу сам отпевала 1955, а последњу 2004. Све три су изузетни професионалци, вредне су, веома воле посао којим се баве и раде га са огромном љубављу и осећају велику одговорност према Кући у којој су запослене. Ја сам Тоску певала у највећим театрима, укључујући и Скалу у Милану. То желим и њима. Дакле, да је певају не само у Београду, него на многим сценама широм света“, поручила је госпођа Бакочевећ.

публика. Напуниш батерије, упознаш нове колеге. Недавно сам певала Аиду у Румунији, а очекују ме и нови наступи у Италији, Израелу, Немачкој...

■ Микојан Безбрадица ■

Балетска бајка поново

Премијера балета „Крцко Орашчић“ изведена је 18. марта 2014. на Великој сцени Народног позоришта. Уз надахнут наступ наших сјајних играча и Оркестар под вођством маистра Ђорђа Павловића, публика је уживала у балетској бајци која се после три деценије вратила на нашу сцену.

На премијери је наступио целокупни балетски ансамбл предвођен Бојаном Жегарац у улози Маше, а као Крцко Орашчић представио се Јовица Бегојев. Припреме су трајале неколико месеци, а кореограф Константин Костјук се одлучио за троструку поделу главних улога, што је и пракса када су тако велике продукције у питању. На првом репризно извођењу, 20. марта, у главним улогама су наступили млади солисти Теодора Спасић и Игор Пастор. Због повреда, које су чести пратиоци балетских уметника, прилику да наступи на премијери морао је, нажалост, да пропусти Јован Веселиновић, а због истог проблема и Душанка Ђорђевић ће морати да сачека свој премијерни наступ.

Искористили смо прилику да поразговарамо са солистима о утицима о раду на овом великом пројекту. Оно у чему се сви слажу је чињеница да су имали прилику да раде са врхунским педагозима којима дугују велику захвалност за несебично преношење знања и стрпљиви рад на креирању улога. Сви су са великим задовољством поменули изузетну сарадњу са кореографом Костјуквим, али и са педагозима Љубинком Добријевић и Вилхелмом Вундером, као и Душком Драгичевић.

Како непредвиђене околности у позоришту могу да промене ток ствари, најбоље је осетио Јовица Бегојев који је неколико дана пред премијеру сазнао да ће наступати на премијери и то са новом партнерком: „Та промена у последњем

тренутку свакако је утицала на мене, с обзиром да сам дуго пробао са Душанком Ђорђевић. Ипак, захваљујући дугогодишњем искуству, али и великом разумевању Бојане Жегарац, успео сам да се прилагодим. Захвалност дугујем и кореографу представе који

Теодора Спасић

је био стрпљив и пун разумевања. Кореографија је сложена, али сам уз несебичну помоћ педагога успео да изградим своју улогу која ће, надам се, у будућности, како представа буде живела, бити све боља“.

Са младим надама балета, Теодором Спасић и Игором Пастором, разговарали смо уочи њихове премијере 20. марта. Прва велика улога за двадесетогодишњу Теодору била је озбиљан изазов, али она очекује добре резултате с обзиром да је напорно радила, те да је уживала припремајући улогу девојчице Маше која јој је блиска и по годинама и по сензитивности: „Рад у сали је, за мене, најлепши део у процесу припреме улоге. То ме највише испуњава“, открива нам. Њен партнер истиче, пре свега, лепу сарадњу са Теодором: „Управо та емоција између Маше и Крцка Орашчића је кључна и надам се да ће и до публике стићи оно што презентујемо, а то

је – љубав“. Помену нам је да је кореографија изузетно тешка, технички захтевна, али да и он, као и Теодора, верује у успех јер је неколико месеци вредно радио на креирању улоге. Истакао је и плодну сарадњу са корепетиторком Еленом Колтигом, која је према његовом мишљењу изузетно савладала тешку партитуру Чајковског.

Јован Веселиновић се тренутно опоравља од повреде која му се догодила на једној од сценских проба. Истиче да и поред ових околности, једва чека свој наступ у овом класичном делу, као и да је кореограф Костјук поставио представу која се од других класичних остварења на нашем репертоару разликује по напредним кореографским и техничким решењима. Веселиновић подвлачи одличан сценографски и костимографски идентитет представе, која уз добар наступ солиста и сјајну музику Чајковског чини прави спектакл.

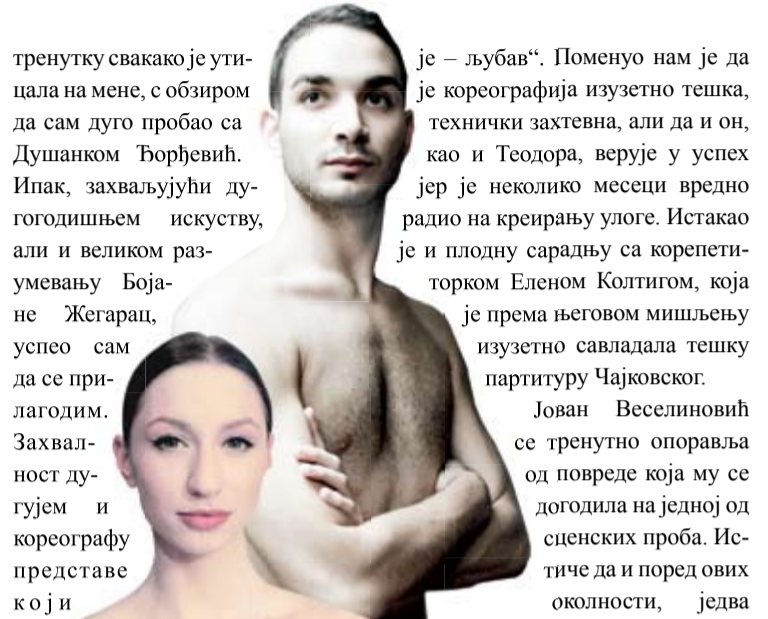
Судбину Веселиновића дели и Душанка Ђорђевић која нам открива да јој је и поред непријатне ситуације у којој се налази, она очекује добре резултате с обзиром да је напорно радила, те да је уживала припремајући улогу девојчице Маше која јој је блиска и по годинама и по сензитивности: „Рад у сали је, за мене, најлепши део у процесу припреме улоге. То ме највише испуњава“, открива нам. Њен партнер истиче, пре свега, лепу сарадњу са Теодором: „Управо та емоција између Маше и Крцка Орашчића је кључна и надам се да ће и до публике стићи оно што презентујемо, а то

је – љубав“. Помену нам је да је кореографија изузетно тешка, технички захтевна, али да и он, као и Теодора, верује у успех јер је неколико месеци вредно радио на креирању улоге. Истакао је и плодну сарадњу са корепетиторком Еленом Колтигом, која је према његовом мишљењу изузетно савладала тешку партитуру Чајковског.

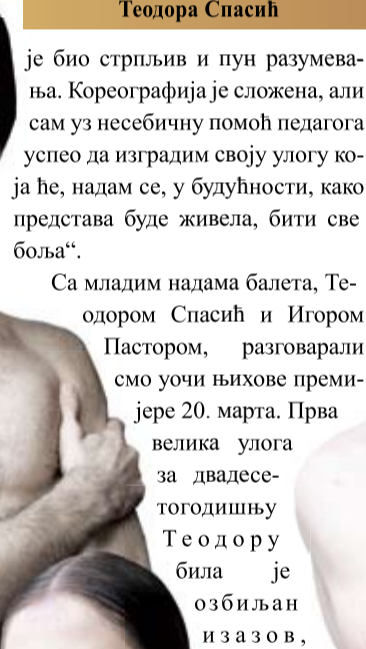
Јој се наша због повреде, изузетно драго што јој је пружена прилика да заигра главну улогу: „Оно што ми се посебно допада су глумачки делови, а иако морам да сачекам до своје премијере, верујем да труд није био узалудан. Досадашњи рад на креирању улоге изузетно је драгоцен“, истакла је она.

„Крцка Орашчића“ је публика дуго чекала, а верујемо у његово дуго позоришно трајање, што је лепа прилика да неке нове, младе генерације, кроз ову сценску бајку заволе театар. Такође, кроз овај балет стасавају и нове наде београдског Балета које доказују да потенцијал постоји те да га треба на прави начин користити.

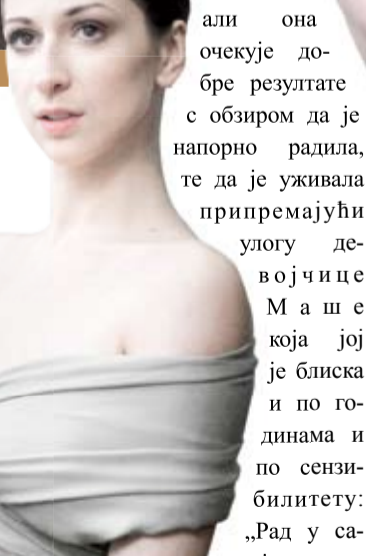
■ Бранкица Кнежевић ■

Игор Пастор

Јовица Бегојев

Душанка Ђорђевић

Јован Веселиновић

ПОЧЕЛЕ ПРОБЕ „НАРОДНОГ ПОСЛАНИКА“

Прави комад, у право време

Прва читања проба за представу „Народни посланик“ по тексту Бранислава Нушића, у режији Саше Габрића, одржана је 17. марта. Премијера је планирана за крај маја на Великој сцени, а у подели су Борис Комненић (Јеврем Прокић), Радмила Живковић (Павка, његова жена), Калина Ковачевић / Нада Мацанковић (Даница, њихова кћи), Миленко Павлов (Спира, Јевремов пашеног), Соња Кнежевић (Спириница), Иван Босиљчић / Бранислав Томашевић (Ивковић, адвокат), Анастасија Мандић (Госпа Марина, његова тетка), Димитрије Илић (Секулић, полицијски писар), Лепомир Ивковић (Јовица Јерковић), Предраг Милетић (Сима Сокић), Бранко Видаковић (Срета), Радован Миљанић (Младен, покућар Јевремов)...

Тим представе поздравео је в.д. управника Народног позоришта Дејан Савић који је оценио да је овај комад почео да се спрема у право време и подсетио на предлог актуелне управе да Велика

сцена Народног позоришта током ове године добије име „Бранислав Нушић“, а поводом 150 година од његовог рођења.

Редитељ Саша Габрић је оценио да „Народни посланик“, прва Нушићева комедија, припада групи његових врхунских остварења: „Нушић је имао свега 19 година када је написао овај комад. Донео га је у Народно позориште, али се на његову реализацију чекало целу деценију. Интересантно је да је том приликом био консултован и министар полиције од кога се тражило мишљење да ли та представа може да се изведе. Нушић пише овај комад у времену када је проглашена Краљевина Србија и када се оснивају политичке партије“, подсетио је Габрић и истакао да анахроност овог дела у односу на данашње време не постоји. „Наш комад се дешава

1883. године у паланци у околини Београда. То су време и место радње и оно што нас опредељује, и језички и костимографски. Сва-

длаке на језику. Није га био страх да на веома храбар начин проговори о тој теми и то баш у време када је у Србији тек успостављан

говори о изборима и политици. То је основни заплет и тиме ћемо се највише бавити. Моја је намера да на духовит и комуникативан начин пренесемо озбиљне поруке и поновимо, а нове генерације науче, веома важну лекцију коју нам је Нушић написао. Сигуран сам да радимо један од најважнијих комада из наше драмске литературе, у право време у Народно позоришту, које таквом одлуком у пуном смислу потврђује своју улогу и значај у националној култури“, поручио је Габрић.

ко пребацивање у данашње време било би јефтин позоришни принцип, а чињеница да се ништа у нас није променило у тих 130 година је управо наш адут. Ово је, заиста, тачан тренутак да почнемо рад на овој представи, јер он говори о изборима. Нушић је био врло храбар и озбиљан човек, без

парламентарни систем. Ми данас таквог писца немамо, ни близу“, оценио је Габрић.

Према његовом мишљењу, ова глумачка подела има велики капацитет да „Народног посланика“ изнесе на директан, озбиљан и сценски атрактиван начин. „У питању је комедија која пре свега

У ауторској екипи су, поред редитеља који потписује и избор музике, Зоран Раичевић (драматург), Борис Максимовић (сценограф), Марина Меденица (костимограф), Тихомир Дукић (видео режија), Дијана Диклић (сценски говор).

■ Микојан Безбрадица ■

ЧИТАВ ВЕК НА СЦЕНИ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Тоска – увек на радост публике

Пучинијева „Тоска“ је једна од најпопуларнијих опера икад створених. Београдска културна јавност је ово ремек дело оперског веризма први пут видела пре тачно једног века, 10. јануара 1914, а свега четрнаест

година после светске премијере (Рим 1900). Био је то други велики наслов који се нашао на репертоару наше Опере у настајању. После премијере коју је дириговао Станислав Бинички, критика је негодовала. Није била задовољна ни наступом Драге Спасић, иако је улогу Тоске спрема-ла током вишемесечног усавршавања у Бечу, ни креацијама њених

партнера. Замерала је више него оскудан и неадекватан декор, а оркестар Краљеве Гарде, који је у то време био изнајмљиван за позоришне представе, није сматран правим решењем за оперски репертоар. Нешто блажа критика је била једино према диригенту.

Па ипак, „Тоска“ је доживела

велики успех код публике и читав Београд је, после свега неколико представа, певушио „Звезде су небом засјале“. Представа је, уз неколико премијера и више обнова, остала на репертоару Народног позоришта до данас. Није јој сметала ни чудна судбина која је

одредила да се представа скоро увек игра у „скрпљеном“, сиромашном, често похабаном декору – за девет деценија на плакатима стоје само два имена сценографа, Миомир Денић и Владимир Маренић. Ни на костим нису трошене велике паре – једини костимо-

граф је била Милица Бабић, на чије име први пут наилазимо на плакату из 1942, (Божана Јовановић их је обновила 1995). Није Пучинијевој „Тоски“ сметало ни што је Позориште три пута остајало без зграде – два пута је страдала у бомбардовањима у току светских ратова и тада је представа играна на малој сцени Мањежа, а за време велике реконструкције из осамдесетих година играло се на Сцени у Земуну. Честе измене у подели и бројна гостовања уметника из наше земље, али и великих имена из иностранства (поменимо бар Пласида Доминга), само су обогаћивали ово омиљено, увек радо гледано дело. Публика је волела да га слуша и у преводу Милана Димовића, како је певано све до 1990, и у оригиналу, на италијанском језику, како су се певале поставке Борислава Поповића из 1995. и Клаудија дел Монака из 2005. Током сто година, на сцени Народног позоришта али и широм Србије, кроз коју је пропутовала поставка Младена Сабљића седамдесетих и осамдесетих година прошлог века, као и публика на Крфу, где је наша Опера гостовала 2002, „Тоска“ је одиграна преко 500 пута.

■ Јелица Стевановић ■

Пучинијеву музичку драму у три чина, чији либрето су по драми Викторијена Сардуа написали Луиђи Илика и Ђузепе Ђакоза, на премијери 2. априла ће дириговати Ана Зорана Брајовић. Представу режира гост из Македоније Дејан Прошев, сценограф је Мираш Вуксановић, а костимограф Катарина Грчић Николић. Асистент диригента је Ђорђе Станковић, асистент редитеља Ана Григоровић, асистент сценографа Јасна Сарамандић, а асистент костимографа Ружица Ристић. Поред Јасмине Трумбеташи Петровић, насловни лик припремају и Сузана Шуваковић Савић и Ана Рупчић. Уз Оркестар и Хор Опере, и остале улоге спрема више првака и солиста наше Опере: Душан Плазинић, Јанко Синадиновић и Дејан Максимовић (Каварадоси), гост Борис Трајанов, Миодрог Д. Јовановић и Александар Стаматовић (Скарпија), Павле Жарков и Михаило Шљивић (Црквењак), Данило Стојић, Дарко Ђорђевић и Игор Матвејев (Сполета), Вук Матић и Александар Пантелић (Анђелоти), Михаило Шљивић, Александар Пантелић и Павле Жарков (Шароне), Иванка Раковић Крстоношић (Пастир), Михаило Шљивић (Тамничар). Улоге припремају и полазници Оперског студија „Борислав Поповић“ Народног позоришта: Страхиња Ђокић (Анђелоти, Тамничар), Јована Чуровић и Јована Белић (Пастир).

ЛИЧНОСТИ БЕОГРАДСКОГ БАЛЕТА (41) / ПИШЕ МИЛИЦА ЗАЈЦЕВ

ФЕЉТОН

Мирјана Здравковић – душа феномена игре

Мирјана Здравковић је рођена у Београду 7. јуна 1937. Дипломирала је 1955. у Балетској школи „Лујо Давичо“ у класи Милорада Јовановића и Смиље Мојић, завршила II женску гимназију, а 1973. дипломирала и француски језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. У Балет Народног позоришта је ступила по завршеној Балетској школи, чији је члан, а потом и солиста (од 1960), била све до одласка у пензију 1982, осим сезоне 1958/59. коју је провела у Хрватском народном казалишту у Загребу.

На сцени Народног позоришта је остварила низ улога. У „Жизели“ је наизменично играла обе Мале Вилисе (1960–65) и Жизелину другарицу (1961–66), у „Копелији“ – кореографија Вере Костић из 1964, била је Невеста, у „Лабудовом језеру“ Нине Кирсанове је играла Pas d'action (1961–66) а касније улогу Краљице (Д. Парлић, 1970–82). Била је и Зулејка у „Бахчисарајској фонтани“ Л. Захарова, Пауница у „Рођендану инфанткиње“ Д. Парлића, Машина мајка и

Вила Драже у „Шчелкуншнику“ у кореографији Ж. Пребила, Мала вила у „Пољупцу виле“ Д. Парлића, Леди Капулети у „Ромеу и Јулији“ Д. Парлића (1978–82)... Са ансамблом Балета али и самостално, учествовала на многим турнејама по свету, од Шкотске до Јапана. Студијски боравци: Француска (шест пута), Италија, Бел-

гија (код Мориса Бежара, Школа „Мудра“).

Мирјана је упоредо са позивом играчице усмерила активности и на интелектуални рад и кореографију. Поводом обележавања стогодишњице импресионизма, 1974. је на Сцени „Круг 101“ поставила балет „Стихови, облици, Верлен“, а лета исте године, за атинску ТВ у Грчкој, Скрјабинове „Снове“ и Сукову „Љубавну песму“. За београдску ТВ је поставила балет „Кавез“, савремену трагичну бајку на музику Рајка Максимовића. По одласку у пензију, три године је заједно са Даницом Рекалић водила Балетски студио класичног балета у ДК „Владимир Дујић“, за децу-аматере од 5 до 15 година.

Од 1979. пише критике балетских, алтернативних и мултимеди-

јалних представа, које објављује у београдским листовима и часописима: Књижевна реч, Књижевне новине, Књижевни магазин, НИИ, Политика, Експрес Политика, Orchestra и новосадским Сцена и Позориште, а повремено и у часописима Театрон, Беорама и Европа. Била је сарадник париског часописа Les Saisons de la Danse.

Посебно је интересују естетика, историја и феноменологија игре, балета и мултимедијалног позоришта. Аутор је и бројних студија о балету: о Парлићу, о Вери Костић, о београдском балету и о другим темама... Неке од њих је презентовала на међународним конгресима посвећеним игри у оквиру UNESCO-а, МАНУ, Скопље, 2003; Аргос (2004); Атина (2007), као и на научним скуповима поводом 125 година Народног позоришта у Београду, при САНУ... Сарађује у припреми Опште српске енциклопедије (у издању САНУ и Матице српске) и Лексикона уметничке игре (издање САНУ). Рецензент је многих публикација из области игре.

Објавила је књигу изабраних критика и есеја о уметности игре „Тело сања“ (КОВ, Вршац, 2010), а

припремила за објављивање књигу „Феномен игре“, у којој своје широко образовање, искрену запитаност истраживача-теоретичара и интелектуалне способности за врхунско теоријско промишљање уметничке игре – јасним, разумљивим језиком чини блиским свима који су жељни овако сјајних дискурса о уметничкој игри.

Аутор је текста за емисију РТС-а „In memoriam Димитрију Парлићу“ (фебруара 1987). Од 1974. интензивно се бави књижевним превођењем са француског, а написала је и неколико есеја и студија из књижевности. Преводила је и есеје и студије за часописе Трећи програм (РТС), Дело, Књижевна критика и Културе истока.

Члан је УБУС-а, Удружења књижевних преводилаца Србије, Националног савета за игру Србије, CID-UNESCO-а. Добитник је Повеље и Златне плакете за унапређење игре у Народном позоришту (поводом 20 година уметничког рада) и Награде за животно дело коју јој је 2012. доделило Удружење балетских уметника Србије.

(наставиће се)

ЖИВАН САРАМАНДИЋ (10) / ПИШЕ ДРАГАН СТЕВОВИЋ

ФЕЉТОН

Домаћин без премца

Велику енергију Живан је посветио и ангажовању у вези са локацијом за зграду нове Опере о којој се у јавности једно време доста расправљало. Постао је председник Удружења грађана „Опера на Тргу“. У апелу који је упутио борио се за „историјско право уметника и публике на заједничку зграду у срцу града, где јој је и место“. Његова визија је била да се на том тргу „изгради једна сала за филхармонију и балет, која би била повезана подземним коридором са зградом позоришта, у којој се након реконструкције већ налазе сви пратећи простори – заједнички смештај костима, администрација... Опера и позориште су један организам и одвојити их на две удаљене локације представља невиђену бахатост, проистекла из незнања; или се са незнањем рачуна како би се ова најпрофитабилнија локација у граду отела Београђанима... Овим је искључена потреба за изградњом нових дуплираних капацитета, што знатно смањује габарите код градње нове опере, битно умањује инвестици-

је, као и трошкове експлоатације и одржавања. Нова опера предвиђа 1.200 места у гледалишту и 14 метара отворене сцене. При томе се заборавља да би ту сцену могла користити и Драма, која има само 620 места, што је било довољно за град од 25.000 гледалаца...“

Можда ће неко ново време, нови људи и боља економска ситуација у држави, поново ставити на дневни ред причу о изградњи зграде Опере на Тргу републике, баш онако како је о њој мудро промишљао Живан Сарамандић.

Мало ко је знао да је Живан Сарамандић био талентован и за вајарство. Огромна љубав према природи, формирана у детињству, напојена у шумама Букуље, живела је у њему до краја. Сваке године, Милка и Живан су летовали на Тасосу. Увек је у кући било много „сувенира“ донетих са обале – осушене кућице пужева, шкољке, гране, камење. Од једне такве гра-

не, инспирисан једном од највећих улога Милке Стојановић, Живан је направио фигуру жене која се моли и назвао је „Numi, rieta...“ по стиху из прве арије Аиде из истоимене опере. Међу његовим делима налазе се и чудесна змија настала од испреплетаних грана, глава – рад у дрвету, осликани камен белутак... Сматрао је својим уметничким делом и слова М и Ж урезана на стени на плажи на Тасосу, која је сваке године длетом и чекићем дотеривао.

Сви који су имали привилегију и задовољство да буду близу њега добијали су дарове – његове домаћинске рукотворине – сир, сирће од јабука, сок од нане... У пространој башти коју је сам уређивао гајио је цвеће и садио поврће.

Дирекција Опере је увек имала „проблем“ кад смо правили програм за Новогодишњи гала кон-

премао. Ко год је икада био гост у Милкином и Живановом дому, не може да заборави гостопримљивост, топлину и љубав којима одише сваки кутак ове укусно и одмерено уређене куће.

Живан Сарамандић је 4. фебруара требало да пева улогу Великог инквизитора у обнови опере „Дон Карлос“ Ђузепе Вердија. Није дочекао да изађе на сцену: преминуо је 30. јануара, а сахрањен 2. фебруара 2012. у Алеји заслужних грађана на Новом гробљу у Београду. Од њега су се посмртним говорима опростили тадашњи управник Народног позоришта у Београду Божидар Ђуровић, и амбасадор Русије у Србији Александар Конузин.

Живан је оставио неизбрисив траг у историји Опере Народног позоришта и целокупној српској култури. Био је, остао и траје у нама велики човек дечачког срца и душе, величанствени уметник, наш Жића.

Крај

церт 13. јануара, јер је Живан желео да пева међу првима, а ми смо хтели да га оставимо за крај. Тај датум је за њега био веома значајан: то је Милкин рођендан, који је он сваке године са много љубави при-

ВЕЛИКА СЦЕНА

АПРИЛ 2014.

уторак 19.30 КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског 01	среда 19.30 ТОСКА / ПРЕМИЈЕРА опера Ђакома Пучинија 02	четвртак 19.30 КРАЉИЦА МАРГО балет на музику Горана Бреговића 03	петак 19.30 ПОКОЈНИК комедија Бранислава Нушића 04	субота 12.00 КОНЦЕРТ МУЗИЧКЕ ШКОЛЕ „ДАВОРИН ЈЕНКО“ 05	субота 19.30 ТОСКА опера Ђакома Пучинија 05	недеља 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА мелодрама Александра Диме Сина 06	понедељак 19.30 МИЗАНТРОП комедија Ж. Б. П. Молијера 07
уторак 19.00 КАРМЕН / ПОВОДОМ СВЕТСКОГ ДАНА РОМА опера Жоржа Бизеа 08	среда 19.30 КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића 09	четвртак 20.00 ДЕРВИШ И СМРТ Б. М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића 10	петак 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА мелодрама Александра Диме Сина 11	субота 12.00 ДОДЕЛА НАГРАДЕ ЗЛАТНИ БЕОЧУГ у организацији Културно-просветне заједнице Београда 12	субота 19.00 АИДА опера Ђузепе Вердија 12	недеља 19.30 ГОСПОЂА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића 13	понедељак 19.30 КИР ЈАЊА комедија Јована Стерије Поповића 14
уторак 19.30 ДОН КИХОТ балет Лудвига Минкуса 15	среда 19.00 КАВАЛЕРИЈА РУСТИКАНА / ПАЈАЦИ опере Пјетра Масканија / Руђера Леонкавала 16	четвртак 19.00 ПЕТАР ПАН балет у кореографији Бруса Стајвела 17	уторак 19.30 ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића 22	среда 19.30 ТОСКА опера Ђакома Пучинија 23	четвртак 19.30 АЛЕКСАНДАР балет у кореографији Роналда Савковића 24	петак 19.30 ХЕНРИ ШЕСТИ драма Вилијама Шекспира 25	субота 19.30 БОЕМИ опера Ђакома Пучинија 26
недеља 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића 27	понедељак 19.30 СЛЕПИ МИШ гостује Народно позориште Ниш оперета Јохана Штрауса 28	уторак 19.30 КРЦКО ОРАШЧИЋ / СВЕТСКИ ДАН ИГРЕ балет П. И. Чајковског 29	среда 19.30 НАБУКО опера Ђузепе Вердија 30	субота 19.30 РИГОЛЕТО опера Ђузепе Вердија 03	недеља 19.30 СРПСКА ТРИЛОГИЈА М. и С. Никачевић / С. Милановић, по роману Стевана Јаковљевића 04	уторак 19.30 ЖИЗЕЛА балет Адофла Адама 06	

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

уторак 20.30 ЗЛИ ДУСИ Т.М.Ригонат, по роману Ф.М.Достојевског 01	среда 20.30 ЗЛИ ДУСИ Т.М.Ригонат, по роману Ф.М.Достојевског 02	четвртак 20.30 НАШИ СИНОВИ драма В.М.Јовановића Марамбоа 03	петак 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја 04	субота 20.30 СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА драма Лукаса Берфуса 05
недеља 20.30 БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача 06	понедељак 20.30 КОВАЧИ комедија Милоша Николића 07	уторак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 08	среда 20.30 ОГВОЖЂЕНА драма Горане Баланчевић 09	петак 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ драма Ерика Е. Шмита 11
уторак 20.30 КОД ВЕЧИТЕ СЛАВИНЕ / ПРЕПРЕМИЈЕРА драма Момчила Настасијевића 15	среда 20.30 КОД ВЕЧИТЕ СЛАВИНЕ / ПРЕПРЕМИЈЕРА драма Момчила Настасијевића 16	четвртак 20.30 ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симић 17	среда 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса 23	четвртак 20.30 КОД ВЕЧИТЕ СЛАВИНЕ драма Момчила Настасијевића 24
субота 20.30 СОЛУНЦИ ГОВОРЕ БЕОГРАДСКА ПРЕМИЈЕРА СТУДЕНТСКЕ ПРЕДСТАВЕ документарна драма Антонија Ђурића 26	недеља 20.00 ОПЕРСКО-ПОЕТСКО ВЕЧЕ У ЧАСТ ШЕКСПИРА у извођењу првака Народног позоришта 27	понедељак 20.30 НАШИ СИНОВИ драма В.М.Јовановића Марамбоа 28	уторак 20.00 ПЕСМОМ ВАС ДОЗИВАМ, НЕВИДЉИВИ МОЈИ музичко-поетско вече Тамаре Никезић, са гостима 29	среда 20.30 НЕСПОРАЗУМ драма Албера Камуја 30
				субота 20.30 ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља 03

ДОГАЂАЈИ У АПРИЛУ

- 02.04. **ТОСКА / ПРЕМИЈЕРА** / прослава 20 година уметничког рада Јасмине Трумбеташ Петровић и 100 година од прве премијере у Народно позоришту, опера Ђакома Пучинија, Велика сцена
- 05.04. **КОНЦЕРТ МУЗИЧКЕ ШКОЛЕ ДАВОРИН ЈЕНКО**, у 12 часова, Велика сцена
- 08.04. **КАРМЕН / ПОВОДОМ СВЕТСКОГ ДАНА РОМА**, опера Жоржа Бизеа, гост Наташа Тасић у улози Микаеле, у 19 часова, Велика сцена
- 12.04. **ДОДЕЛА НАГРАДЕ ЗЛАТНИ БЕОЧУГ**, у организацији Културно-просветне заједнице Београда, у 12 часова, Велика сцена
- 12.04. **АИДА**, опера Ђузепе Вердија, прослава 30 година уметничког рада Зорице Митев Војновић, у 19 часова, Велика сцена
- 16.04. **КОД ВЕЧИТЕ СЛАВИНЕ / ПРЕМИЈЕРА**, драма Момчила Настасијевића, Сцена „Раша Плаовић“
- 26.04. **СОЛУНЦИ ГОВОРЕ / БЕОГРАДСКА ПРЕМИЈЕРА СТУДЕНТСКЕ ПРЕДСТАВЕ**, документарна драма Антонија Ђурића, представа студената Академије уметности из Бања Луке и Академије уметности из Београда, Сцена „Раша Плаовић“
- 27.04. **ОПЕРСКО-ПОЕТСКО ВЕЧЕ У ЧАСТ ШЕКСПИРА**, у извођењу првака Народног позоришта, у 20 часова, Сцена „Раша Плаовић“
- 28.04. **СЛЕПИ МИШ / ГОСТУЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ НИШ**, оперета Јохана Штрауса, Велика сцена
- 29.04. **КРЦКО ОРАШЧИЋ / СВЕТСКИ ДАН ИГРЕ**, балет Петра Ильича Чајковског, Велика сцена
- 29.04. **ПЕСМОМ ВАС ДОЗИВАМ, НЕВИДЉИВИ МОЈИ**, музичко-поетско вече Тамаре Никезић, са гостима, у 20 часова, Сцена „Раша Плаовић“

ГОСТОВАЊА У АПРИЛУ

- 06.04. **НАШИ СИНОВИ** | Дани Миливоја Живановића у Пожаревцу
- 08.04. **ИГРАЈУЋИ ЖРТВУ** | Студентски град
- 13.04. **БИЗАРНО** | Театар „Култ“
- 17.04. **БИЗАРНО** | Шабац
- 23.04. **МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ** | Театар „Култ“
- 29.04. **СРПСКА ТРИЛОГИЈА** | Трстеник
- 30.04. **ДЕРВИШ И СМРТ** | Рума

Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавача Дејан Савић, в. д. управника | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција: Микојан Безбрадица, Бранкица Кнежевић, Драган Стевовић | Сарадници: Милица Зајцев, Ивана Ненадовић, Вања Косанић, Марија Кнежевић, Ивана Стојковић, Марина Бубнић | Техничка редакција: арт директор и графички дизајнер Јован Тарбук, графички дизајнер Јелена Ратковић | Коришћене фотографије архива Народног позоришта, МПУС, и личних архива | Припрема и дизајн Народно позориште у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180

Радно време благајне:
сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе.
Недељом од 17 сати до почетка представе.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА

Телефон благајне: 2620-946
Телефон за групне посете: 2626-566

www.narodnpozoriste.rs ONLINE ПРОДАЈА УЛАЗНИЦА